

biểu hấn của ngon, vật lạ, và nhất là đồ vật đáng giá.

Những hoan lạc ấy Bùi Vinh không còn được hưởng nữa. Hấn không còn được ôm hôn hai đứa con trai mũm mĩm, ngầu bạnh phúc của gia đình. Vợ hấn, một nữ sinh viên trường Thuốc kết hôn với hấn sau trận Điện biên, sắp trở thành góa bụa.

Chung quy vì Phan Thiện.

Vì ông Hoàng.

Bộ máy điệp báo miền Bắc đã bị ông Hoàng chơi một võ dau điếng.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Bùi Vinh chỉ thoáng nghe tiếng súng nổ. Hấn không cảm thấy đau mặc dầu 6 viên đạn đều găm vào ngực. Hấn chỉ cảm thấy ran rát ở da thịt.

Rồi nước bọt nhuộm mùi máu mửa. Mùi muối. Mùi máu.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Cựu đại tá Bùi Vinh ngoẹo đầu bên cọc. Những viên đạn cuối cùng làm hấn chồm dậy, suýt giạt phăng giây trời.

Thế là hết.

oOo

Tuy nhiên, ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ ở Sài Gòn, vẫn chưa cho là hết.

Đêm ấy - cũng như nhiều đêm khác - đèn còn sáng trong văn phòng đặc biệt của ông tổng giám đốc, trên lầu Công ty Điện tử, nơi đóng trụ sở.

Như thường lệ, hồ sơ đầy ắp trên bàn, đã đưng tàn đầy ắp màu xi gà Ha-van. Như thường

lệ, màu bánh mì khô răn-bữa ăn tối của ông Hoàng còn nằm yên trên cái khay nhựa, trong khi phích ca phê đặc đã cạn.

Từ chập tối, ông Hoàng ngồi lì trong văn phòng chờ đợi tin tức từ Hà nội chuyển về. Văn Bình đã lái xe ra bờ Sông từ nãy. Tuy chàng nói là ra bờ Sông thổi gió, ông Hoàng dự biết chàng lấy cớ để tới Mỹ - Phụng. Mỗi đêm, đẹp viên Z.28 cần tập rượt hai chân cho dẻo.

Ở phòng bí thư chỉ còn Nguyễn Hương. Tinh thể khăn trương đã làm mặt nàng xanh tái vì thức khuya liên tiếp, và làm việc không nghỉ.

Cạnh bàn giấy, nhân viên của Sở vừa kê cho nàng một cái máy lạ lùng. Máy này lớn bằng hai cái máy bán kem Mỹ ở đường Lê Lợi, bề ngoài cũng gần giống như vậy. Duy khác là bên trên có một loạt đồng hồ tròn và nhiều nút bấm.

Đó là máy nhận điện và dịch điện tối tân do một công ty điện tử ở Tây Đức chế tạo cho Sở. Không cần nhân viên chuyên môn, máy này tự động nhận mặt điện của điệp viên từ ngoại quốc đàn về, đồng thời dịch ngay ra. Công việc phiên dịch từ mặt mã sang ngôn ngữ thường chỉ mất 30 giây đồng hồ, một thời gian kỷ lục. Phiên dịch xong, máy viết ra giấy.

Tiếng chuông trong máy kêu reng reng. Một ngọn đèn xanh tự động bật lên.

Nguyễn Hương mừng rú, xô ghế đứng dậy. Ông tổng giám đốc đã hiện ra trên ngưỡng cửa không biết từ lúc nào, trên môi nở một nụ cười thoải mái.

Trên băng giấy trắng, giòng chữ mực đen sau đây nổi lên :

« Bùi Vinh bị hành quyết hồi 9g45p, giờ Hà nội. Phan Thiên được vinh thăng ủy viên Trung ương thực thụ, tiếp tục giữ chức vụ giám đốc Phủ gián.

« Trân trọng yêu cầu thực hiện phần chót của kế hoạch.

Ông Hoàng xé mảnh giấy ném vào máy hủy tài liệu ở góc. Trong nháy mắt, tờ giấy được nghiền thành bột, và theo một ống riêng chảy tuột xuống hầm.

Đoạn ông nhắc điện thoại,

Đầu giây có tiếng người đáp :

— Kính chào cụ. Tôi không dám ngủ sợ cụ gọi.

Ông Hoàng cười :

— Xin lỗi thiếu tướng. Mai là chủ nhật, thiếu tướng sẽ được ngủ bù. Như tôi đã yêu cầu thiếu tướng cách đây hai hôm, xin thiếu tướng thực hiện phi vụ Bình minh để chúng tôi xuất nhập (I) nhân viên.

— Cụ muốn phi cơ của tôi có mặt trên không phận Hà nội vào hồi mấy giờ ?

— Từ 4 giờ đến 4g15p.

— Vâng. Đúng hẹn chúng tôi sẽ có mặt.

— Cảm ơn thiếu tướng.

— Thế nào cụ Hoàng ! Cụ chỉ yêu cầu chúng tôi xuất nhập nam nhân viên, buồn chết đi được.

1 danh từ chuyên môn xuất nhập đã được giải thích tường tận ở đoạn trên.

Lần sau, nếu không có nữ nhân viên, tôi sẽ từ chối thẳng tay.

—Ồ, lần này tôi tin thiếu tướng bằng lòng. Vì một trong các hành khách là đàn bà.

— Hừ, đàn bà, cảm ơn cụ rất nhiều. Đàn bà xấu như Chung vô Diệm cụ mới cho chúng tôi thấy mặt. Còn đàn bà đẹp như Tây Thi thì trời đất ơi, họ đều dai đen nhu đạo, đung vào mắt mạng.

— Như vậy tốt hơn. A, tôi có lời hỏi thăm bà nhà.

— Đa tạ cụ. Tôi xin chừa rồi, cụ ơi, cụ mách nhà tôi thì khốn.

Ông Hoàng mỉm cười, gác điện thoại. Tỉnh thoảng ông cần đùa bỡn như cậu thiếu niên, còn trong trắng trước ngõ ngách sâu thẳm của cuộc đời. Lâu lắm, ông không được cười. Người bạn không quân đã biết tinh ông.

Nguyễn Hương vặn thêm ngọn đèn trên bàn giấy. Ông Hoàng xua tay :

— Thờ, đêm nay cô không phải thức nữa.

Nguyễn Hương gạt mái tóc sang bên, giọng ngạc nhiên :

— Thưa, hồi tối ông dặn nhân viên thường trực ở lại chờ lệnh.

— Vì tôi sợ vào phút chót có chuyện trực-trực. Hiện thời, mọi việc đều thông suốt, đúng như tôi dự tính. Chúng ta có thể ăn no, ngủ kỹ một thời gian khá lâu nữa, ít ra là hai, ba năm. Hai, ba năm đã đủ cho chúng ta thực hiện toàn bộ chương trình ở miền Bắc.

Ra đến cửa, ông Hoàng bỗng quay lại :

— A, còn Lê Diệp. Mấy giờ Lê Diệp tới ?

Nguyễn Hương cúi nhìn số tay :

— Thưa, 3 giờ sáng.

— Bây giờ, tôi về ngủ đây. Có dặn Lê Diệp bắt không sót người nào của địch. Toàn bộ trú sứ K C phải được thanh toán nội đêm nay.

Cửa sắt từ từ đóng lại.

Dưới ánh đèn đêm, Nguyễn Hương bỗng liên tưởng đến Lê Tùng. Người gián điệp trung thành của sở đang đóng nốt vai trò ở phía bắc vĩ tuyến 17.

oOo

Theo kế hoạch đã định, Lê Tùng đã đóng xong vai trò tại phiên tòa đặc biệt của Hội đồng An ninh. Theo kế hoạch đã định, chàng tiếp tay với đại tá Bùi Vinh để trút tội lên đầu Phan Thiện,

Và chàng đã làm tròn nhiệm vụ.

Chàng không ngờ sự thật lại xảy ra khác hẳn. Khác hẳn lời ông Hoàng dặn. Khác hẳn dự tính của chàng. Trước ngày lên đường, chàng định ninh mục đích của chàng là Phan Thiện. Ra tòa chàng định ninh Phan Thiện sẽ bị lời ra pháp trường.

Song tử tội lại không phải là Phan Thiện.

Mà là đại tá Bùi Vinh.

Chàng được đưa về khám trung ương, trong sự tức giận và buồn bã. Như cái máy, chàng lùi lùi vào sà lim, và buồng mình xuống phần gỗ, không quan tâm đến hàng trăm con rệp đen sì bò lờn nhón khắp nơi. Chàng cũng không để ý tới đàn muỗi bay vo ve quanh ngọn đèn nê-ông ám bụi

gắn trên tường đối diện sà lim và cửa sắt chấn song kiên cố.

Không phải lần đầu Lê Tùng phải nằm sà lim. Trong thời gian hoạt động, hơn một lần chàng đã bị sanh cầm. Hơn một lần, tinh mạng của chàng như sợi chỉ mảnh treo chuông. Song chàng không hề lo sợ. Bước chân vào nghề điệp báo, chàng đã nắm chắc cái chết.

Đêm nay, chàng lại lo sợ. Lo sợ một cách khắc khoải. Lo sợ một cách bàng quơ. . .

Đột nhiên, chàng cảm thấy đắng miệng. Giã được ly rom bacadi pha với coca cola, thức uống tri kỷ. . . Lê Tùng se se thở dài. . .

Tiếng xích sắt rón rén làm chàng giật mình. Có lẽ chàng đang bị giam trong khu tử hình. Vì chung quanh có hơn 10 cái sà lim, cái nào cũng bỏ trống. Chàng là phạm nhân duy nhất.

Tiếng giầy bước nhẹ trên nền xi măng. Lê Tùng lắng tai nghe. Người lạ cất bước khoan thai, chắc hẳn là cai ngục.

Chàng không sửng sốt khi nhận ra Phan Thiện. Phan Thiện, phó vụ trưởng Lê Tân, giám đốc Phản gián, người mà ông Hoàng ra lệnh thủ tiêu một cách khéo léo.

Phan Thiện tra chìa khóa vào ổ, thân nhiên mở. Ngang đầu lên, thấy chàng nhìn bằng cặp mắt lạnh lùng, hẳn cất tiếng :

— Chào anh.

Lê Tùng buông thông :

— Không dám. Bây giờ anh đưa tôi đi đâu ?

— Theo ý anh, tôi sẽ đưa anh đi đâu ?

— Tôi không có tài đọc tư tưởng của thiên hạ. Nhưng anh yên tâm, giả anh mang tôi đi bán, tôi cũng không run chân đâu.

— Anh rất đáng khen. Tôi sẽ báo cáo với ông tổng giám đốc.

— ....

— Phải tôi sẽ báo cáo ngay với ông Hoàng ở Sài Gòn. Trừ phi anh tiếp tục đóng kịch cả với tôi hoặc giả anh là một con cò ngốc nghếch, nếu không, anh đã biết tôi là nhân viên của ông Hoàng.

— Trời ơi !

— Nghĩa là anh không biết. Anh không đóng kịch.

— Vâng.

— Hừ, ông già đóo dề đã dùng anh làm con ròi. Ông ấy ra lệnh cho anh làm khổ nhục kế dề ra ngoài này thủ tiêu tôi phải không ?

— Phải.

— Gớm thật. Song như vậy hay hơn. Chúng tôi bố trí vụ này đã lâu. Từ mấy năm nay, tôi cho cơ hội mà chưa tìm ra. Bùi Vinh đại đột chui Tàu vào rọ.

— Té ra anh là Z.345.

— Dịch thị. Z.345 bằng xương bằng thịt. Đúng hừ Bùi Vinh tố cáo trước tòa. Tôi hoạt động từ lâu cho tình báo Tây phương. Từ lâu, tôi nhân viên nội trú là tin cậy của ông Hoàng.

— Khổ quá, tôi chẳng hiểu gì hết. Nếu anh là cộng sự viên tin cậy, tại sao ông Hoàng lại

bày ra tấn trò khổ nhục kế, dùng tôi dề tố cáo anh ?

— Vì tôi bị lộ. Phòng Nhi trong bộ Tổng tư lệnh phong phanh khám phá ra tôi. Anh còn nhớ đại tá Tú không ?

— Còn. Hần là phụ tá của Bùi Vinh.

— Trước kia, hần là trưởng ban Sưu tầm của Phòng Nhi. Chẳng rõ vì sao một báo cáo về tôi được chuyển đến nhân vật chỉ huy Phòng Nhi, một thiếu tướng. Nhân vật này cho người bí mật theo dõi tôi. May thay tôi có tai mắt bên trong Phòng Nhi. Sau khi nghe tin, tôi bố trí ám sát nhân vật Phòng Nhi. Ám sát một cách khôn ngoan. Tôi đục ống dẫn dầu thắng khiến cho xe hần lao đầu xuống vực thẳm. Khi ấy, hần đang kinh lý vùng rừng núi Cao-Bắc Lạng. Tôi đánh cắp luôn hồ sơ điều tra.

Như vậy là ăn chắc rồi, phải không anh ? Ngờ đâu, còn một người nữa biết chuyện. Bùi Vinh. Hần cậy cục với thượng cấp, xin đổi sang ban Phản gián với nhiệm vụ điều tra ráo riết. Hần không nắm được tài liệu cụ thể nào nên chưa hại nổi tôi. Thời gian trôi qua, tôi đánh hơi thấy mưu mô của Bùi Vinh, định phản công lại thì đã muộn. Vì một trong các nhân viên thân tin của tôi đã làm nội trú cho Bùi Vinh.

— Y.43 ?

— Phải, Y.43. Anh bắt đầu sáng suốt rồi đấy. Đản bà, đản bà muo i thuở thương làm hồng việc lớn. Chắc anh không biết tên nàng, mặc dầu anh đã nhiều lần hò hẹn sâu xa với nàng... Nàng có cái tên đẹp lắm... Tên là Thủy. Chung Thủy. Tôi

gặp nàng một đêm rằm trên hồ Hoàn kiếm. Đêm ấy, trời đầy trăng, nàng ngã vào lòng tôi trên ghế đá đối diện sở Bru Điện.

Anh Lê Tùng ơi, trong đời tôi đã khét tiếng là có trái tim sắt đá với phụ nữ, thế mà tôi lại sa vào cạm bẫy tình ái. Tôi yêu nàng ... yêu tha thiết. Sau một thời gian thử thách, tôi kết nạp nàng vào hàng ngũ phản gián trước khi dùng nàng liên lạc viên với anh.

— Chúng Tuý yêu tôi, anh biết không?

— Biết.

— Anh tha lỗi cho tôi.

— Tôi không hề giận anh. Yêu nàng được ba tháng, tôi khám phá ra nàng mắc bệnh sinh lý lạ lùng: nàng cần yêu cũng như con người cần dưỡng khí để sống. Nàng yêu anh cũng như đã yêu nhiều người đàn ông khác nàng gặp trong cuộc sống âm thầm vậy. Khám phá ra bí mật nguy hiểm này tôi sửa soạn đoạn tuyệt với nàng, và đưa nàng ra khỏi tổ chức. Thì tôi lại khám phá thêm bí mật khác, quan trọng hơn nhiều. Nàng là tình nhân của đại tá Bùi Vinh. Hơn thế nữa, nàng còn là nhị trùng của Bùi Vinh.

— Lại nhĩ? Bùi Vinh không phải là kẻ hào hoa, phong nhã... không lẽ nàng yêu hắn...

— Tôi đã nói rõ mà anh cứ quên... Nhiều kẻ xấu hơn nàng còn yêu, hưởng hờ Bùi Vinh. Riêng Bùi Vinh, nàng yêu nhiều hơn vì hắn là tay cừ khôi về nghệ thuật ân ái. Nàng bị Bùi Vinh lôi cuốn vào vòng phản bội. Nàng cho Bùi Vinh biết một số tin tức quan trọng. Bắt đầu là tin tức về anh. ...

— Trời ơi!

— Miền cương tôi phải loại trừ nàng, Song Bùi Vinh đã nắm được bằng cớ. Tôi bèn báo cáo cho ông Hoàng. Tuân lệnh ông Hoàng, tôi áp dụng thủ đoạn làm cho Bùi Vinh bội thục.

— Bội thục?

— Phải. Làm tình báo đôi khi cũng như ăn vậy. Con người ai cũng khoái cao lương mỹ vị. Bùi Vinh háu ăn, tôi dúi vào miệng hắn nào nem công, nào chả phượng, ngày nào cũng đánh chén thật nhiều. Nem công, chả phượng ăn ít thì tuyệt ngon, nhưng ăn nhiều thì bội thục. Nói cách khác, tôi biết Bùi Vinh muốn tìm ra bằng cớ tôi hoạt động cho ông Hoàng nên lại đưa ra thật nhiều bằng cớ tương tự... thật nhiều để nhờ tọng cho hắn bội thục. Và trên thực tế hắn đã bị bội thục.

— Có đúng anh lãnh tiền tôi gửi tại ngân hàng Vạn Tượng, Hồng Kông và Nam vang không?

— Đúng. Không sai một li Bùi Vinh đã biết rõ. Suýt nữa, hắn chụp được tôi.

— Hừ Chung Thủy đã mang anh bán cho Bùi Vinh.

— Tội nghiệp nàng. ... Nàng không biết gì về vụ lãnh tiền. Có lẽ vì tôi quên nói với nàng, chứ không phải vì tôi giấu nàng.

— Vậy tại sao Bùi Vinh lại biết?

— Bùi Vinh đã thâm nhập được cơ sở của ông Hoàng ở trung ương. Nhờ vụ này, ông Hoàng có thể thộp được thủ phạm.

— Song còn 307, 308, 309, và những người khác bị chết? Anh bố trí giết họ phải không?

— Phải.

— Trời ơi, anh tàn nhẫn quá!